

Uittreksel Stadsgeografie New York

7 ARMOEDE en DAKLOZEN

7.1 Diverse problemen

7.1.1 Armoede

De kloof tussen arm en rijk is de laatste decennia mede onder invloed van hoger beschreven processen groter geworden. Deze situatie is nog erger bij de minderheidsgroepen, die een lage scholingsgraad en over een matige taalbeheersing van het Engels beschikken.

Armoede uit zich ook in voedselbedelingen: in 2006 maakten 1,3 miljoen mensen gebruik van "soup kitchens" door liefdadigheidsinstellingen. Een extreme uiting van armoede zijn de daklozen. In New York waren er reeds daklozen eind 19de eeuw. Dit probleem is echter enorm toe genomen in de jaren 1980.

Er zijn 3 hoofdoorzaken voor dit fenomeen: het verlies van arbeidsplaatsen voor ongeschoolden in de industrie, allerlei drastische besparingen bij sociale hulporganisaties door financiële moeilijkheden van de overheid en stadsvernieuwingsprocessen, die de goedkope woningen weggesaneerd hebben.

"The rich and poor of New York may appear to live in separate worlds, but the production of wealth and the productive (and reproductive) activities of the poor are actually not worlds apart. The production of poverty amid growing wealth in New York City is not an accident, it is an inevitability." Saskia Sassen, 2001

7.1.2 Criminaliteit

New York brak in de jaren 1980 en begin 1990 in absolute misdaadcijfers het record van de USA. Om de vier en half uur werd iemand vermoord, elke 4 minuten werd een inbraak gepleegd en een auto gestolen. Dat betekent voor 1991 meer dan 2 200 moorden. Bijna 1/3 van deze moorden had op een of andere manier met drugscriminaliteit te maken. Hoge criminaliteitscijfers zijn typisch voor heel grote steden. Meer dan 80% van de criminaliteit in de USA komt in de stadsgewesten voor.

De bewindsploeg van burgemeesters Giuliani en Bloomberg wist de criminaliteit door politiehervormingen en een hardere aanpak, de fameuze "zero tolerance" en "night courts", te doen dalen.

"New York City is in 2008 wederom de veiligste grote stad van de Verenigde Staten. Dit blijkt uit het criminaliteit rapport 2008, uitgegeven door de FBI. Recent onderzoek van de FBI toont aan dat de ernstige criminaliteit in New York City in 2008 met vier procent is gedaald. Volgens het FBI criminaliteit rapport 2008 heeft New York City de laagste criminaliteitscijfers van de vijftiengrootste steden in de Verenigde Staten. Cijfers tonen bovendien dat de totale criminaliteit in de eerste vijf maanden van 2009 is gedaald met maar liefs 12 procent ten opzichte van dezelfde periode in 2008. De teller stond zondag op 461 doden in 2009 en dat is het laagste aantal sinds het begin van de tellingen in 1963. Ondanks de economische neergang is New York City erin geslaagd om de criminaliteit terug te dringen. "Met behulp van innovatieve politie strategieën en het succesvol terugdringen van wapenbezit onder criminelen, is de politiemacht van New York erin geslaagd om meer te bereiken met minder middelen". Aldus burgemeester van de stad, Michael R. Bloomberg. Gedurende 2008 nam het aantal overvallen en verkrachtingen af met zeventien procent. Het aantal moorden lag in 2008 maar liefst

eenentwintig procent lager dan een jaar eerder.” *FBI, 2009*

7.1.3 Hachelijke financiële toestand

New York kan als voorbeeld gelden voor de problemen waarmee Amerikaanse steden af te rekenen hebben. Een aantal bedrijven behouden enkel hun hoofdzetel in New York terwijl onderafdelingen als bv. de administratie naar de stadtrand uitwijken of naar een andere stad waar het goedkoper is. Dat is mede een gevolg van het feit dat personen met hoge inkomens liever in een groene en veilige omgeving wonen, ver van het drukke centrum. Daardoor verslechtert ook de financiële toestand van de stad.

De stad moet instaan voor het uitbetalen van sociale uitkeringen, de organisatie van het onderwijs, de gezondheid, het verkeer, de brandweer en het leefmilieu. Deze kosten worden door alsmaar minder mensen gedragen, die dan nog horen bij het armste deel van de bevolking. Omdat velen illegaal in de stad verblijven, worden ze niet geteld en is er geen financiële tegemoetkoming vanwege de federale overheid. Daardoor worden de financiële problemen voor een stad als New York gigantisch groot.

Burgemeester Giuliani kon mede dank zij een gunstige economische toestand (hogere belastinginkomsten) en met federale hulp, het virtueel faillissement van de stadskas uit de jaren 1980 ombuigen tot evenwichtiger begrotingen en de belangrijkste problemen wegwerken.

Na de aanslagen op de WTC-torens trokken meerdere hoofdkwartieren weg uit Manhattan en bleven bv. in Newark (New Jersey) gevestigd, waardoor belastingsinkomsten achterwege bleven en bijgevolg de stadskas opnieuw met problemen bedreigd wordt. De problemen met de stadskas zijn groot: in 2008 was er een begrotingstekort van 12 miljard USD. Toch wordt de toestand structureel als veel beter bestempeld dan eind van de jaren 1980.

7.2 Armoede en daklozen

De Verenigde Staten zijn een van de rijkste landen ter wereld, maar zij hebben een hoge armoedecoëfficiënt. Dit geldt ook voor de stad, die in de jaren 1990 meer dan alle andere leek te profiteren van de globalisering van de economie en van de stijging van de aandelenkoersen. Nadat de armoedecoëfficiënt in de periode 1998-2001 enkele jaren gedaald is, stijgt hij sinds de kleine recessie volgend op de ‘nine-eleven attack’ in 2002. Eén New Yorker op vijf leeft in 2004 in armoede en het aantal daklozen is hoger dan het lange tijd geweest is. De financiële crisis op Wall Street en de wereldwijde economische recessie heeft het aantal werklozen en armen weer sterk de hoogte ingejaagd.

New York heeft in de jaren 1990 zijn voorsprong als globale financiële dienstverlener kunnen vergroten. Maar niet alle New Yorkers hebben kunnen profiteren van de economische bloei. Vooral degenen, die zich bevinden aan de onderkant van de sociaal-economische ladder, zoals jonge alleenstaande moeders, ongeschoolden, minderheidsgroepen of immigranten, waren uitgesloten. Zij konden slechts terecht in slecht betaalde banen, waarin ze werkzaam waren voor de winnaars van de bloei.

Bovendien heeft de concentratie op de financiële sector nieuwe afhankelijkheden gecreëerd, want een verzwakken van de wereldeconomie brengt op dit terrein een onmiddellijke afbouw van de tewerkstelling teweeg; en als gevolg daarvan gaan ook banen verloren in slechter betaalde diensten. Tijdens de lang aanhoudende boom in de jaren 1990 werden de managers beloond met ongelooflijke salarissen en premies; maar

na de daling van de aandelenkoersen sinds maart 2002 heeft New York te lijden van de wereldwijde recessie. De terreuraanslagen van 11-9-2001 hebben de problemen nog scherper gesteld. Geschat wordt, dat er althans op korte termijn ca. 100 000 arbeidsplaatsen verloren gegaan zijn.

Hoewel er in het World Trade Center veel goed verdienenden werkzaam waren, werden er toch vooral mensen getroffen, die in slecht betaalde diensten werkten. Daartoe behoorden b.v. veel illegalen, die zeer uiteenlopend werk deden, van schoonmaak tot bode, maar ook bedienden in hotels en restaurants in New York, die afgedankt werden wegens het dalende aantal gasten. Mensen, die zo al weinig verdienden en geen spaargeld hadden, kwamen in de werkloosheid terecht. Door de lage werkloosheidsuitkeringen, die in New York slechts gedurende zes maanden uitbetaald worden, leidt het verlies van werk vaak direct tot armoede. Maar de grote armoede in New York is niet alleen het gevolg van het verzwakken van de wereldeconomie en de aanslagen, maar ook van de sociale politiek van de staat, de groeiende inkomenspolarisatie, de politiek van de burgemeesters van New York en langetermijntrends op de arbeidsmarkt.

Financiële economische crisis sinds eind 2008

Harry van Veen, 17 februari 2009

NLNY.nl

De economische crisis die zich vanaf Wall Street als een olievlek over de hele wereld verspreidde, heeft natuurlijk ook voor de stad New York ingrijpende gevolgen. Wall Street ligt aan het infuus van de federale overheid, tienduizenden mensen zijn inmiddels hun baan kwijt. De werkloosheid bedroeg in december 2008 7,4 procent. Waarschijnlijk wordt 2009 het zwartste economische jaar sinds de Grote Depressie. De [New York Times](#) sprak deze week met vijf financieel-economische specialisten over de toekomst van de stad.

“De situatie is nog te overzien”, zegt Brecher. “Iedereen dacht in 2001 dacht dat er lange periode van economische neergang tegemoet gingen, maar als door een wonder stond de stad al snel weer op zijn eigen benen.”

Ronnie Lowenstein is directeur van een accountantsbureau. Ze ziet niets in het federale reddingsplan voor de banken, waarin plafonds zijn aangelegd voor de beloningen en de banken aan strenge regels worden onderworpen. “Ze zullen minder risico nemen, minder geld lenen. Het wordt dan onwaarschijnlijk dat grote winsten worden geboekt zoals we de afgelopen jaren hebben gezien.” En dat heeft in de ogen van Lowenstein weer gevolgen voor de stad die dus veel minder inkomsten ontvangt. Volgens Lowenstein moet de oplossing voor de crisis weer van de zojuist ontslagen bankiers komen. Zij moeten op een of andere manier weer werk vinden, en geld in de economie pompen.

De New Yorkse economie is heel divers. “New York is een magneet voor talent, voor slimme, ondernemende, ambitieuze, innovatieve mensen, niet alleen uit eigen land, maar uit de hele wereld. Iedereen wil hier zijn, en dat onderscheidt ons van bijna elke andere stad.”

7.2.1 Het aantal armen

In de USA geldt als arm, wie een inkomen heeft dat lager ligt dan een cijfer, dat jaarlijks berekend wordt door het Census Bureau. In 2001 lag de armoedegrens voor een gezin van vier personen op 18 104 USD, voor een gezin met drie personen op 14 128 USD, voor een gehuwd paar op 11 569 USD en voor een alleenstaande op 9 039 USD.

Door de economische bloei is het aantal in armoede levende Amerikanen continu gedaald van 15,1% in 1993 naar 11,8% in 2000. In de kernsteden is de armoedecoëfficiënt het hoogste, terwijl hij het laagste is in de suburbane gebieden. New York de grootste stad van het land, heeft altijd een van de hoogste armoedecoëfficiënten van de USA gehad, maar ook hier is het aantal in armoede levenden in de tweede helft van de jaren 1990 duidelijk verminderd: van 26,5% in 1995 naar 19,8 % in 2000; maar in 2001 steeg het weer tot 20,2%, en het gaat verder in stijgende lijn.

De verschillende etnische groepen worden in New York in verschillende mate getroffen door de armoede. Terwijl er slechts 11,6% van de blanke niet-hispanics in armoede

leefden, waren dat er 24,7% van de zwarte niet-hispanics en 27,8% van de hispanics. Vooral kinderen en alleenstaande moeders zijn arm: bijna 30% van de minder dan 18-jarigen en 45% van de vaderloze gezinnen van New York leven in armoede. Zoals in andere delen van de USA heeft ook in New York een feminisering van de armoede plaatsgevonden.

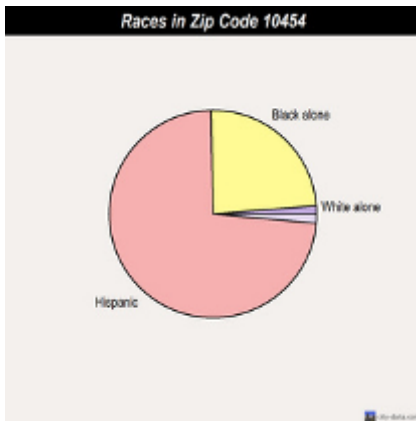
New York is ingedeeld in vijf boroughs, die verder onderverdeeld zijn in 56 community districts. In 1999 was de armoede het grootste in de Bronx, gevolgd door Brooklyn, Manhattan en Queens. In Staten Island, dat eerder het karakter heeft van een typische Amerikaanse suburb, was de armoede veel kleiner. Op kleine schaal is er een groot verschil tussen de boroughs. De hoogste waarden worden gemeten in de zuidelijke Bronx, in noord-Manhattan en in het noorden van Brooklyn .

Armoede in de New York City in 1999

Bijgaande statistische gegevens met grote verschillen tussen de wijk bij Grand Street Manhattan enerzijds en van South Bronx anderzijds zijn meer dan illustratief.

South Bronx

Estimated median household income in 2008: \$18,428

This zip code: \$18,428

New York: \$56,033

Residents with income below the poverty level in 2008:

This zip code: 44.4%

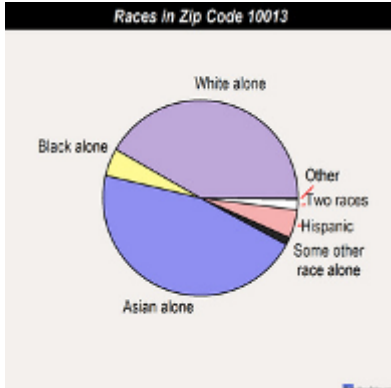
Whole state: 13.6%

Residents with income below 50% of the poverty level in 2008:

This zip code: 22.1%

Whole state: 6.0%

Grand Street Manhattan

Estimated median household income in 2008: \$51,131

This zip code: \$51,131

New York: \$56,033

Residents with income below the poverty level in 2008:

This zip code: 19.6%

Whole state: 13.6%

Residents with income below 50% of the poverty level in 2008:

This zip code: 4.8%

Whole state: 6.0%

7.2.2 De Amerikaanse sociale politiek

In 1996 werd, door de Personal Responsibility and Work Opportunity Reconciliation Act, de sociale voorzorg in de USA overgeheveld van de federale regering naar de deelstaten en de gemeenten. Er wordt hun bij de toepassing van de wettelijke voorschriften relatief veel vrijheid gegeven. Ook werd er sterk gesnoeid in de betalingen van de federale staat aan de deelstaten. De nieuwe wet bepaalde dat armen nog slechts maximaal vijf jaar van hun leven sociale bijstand kunnen krijgen en dat alleen nog werkwilligen steun kunnen krijgen. Sindsdien regelt het TANF-programma (Temporary Assistance to Needy Families) de openbare sociale zorg.

De staat en ook de stad New York volgen over het algemeen een relatief liberale sociale politiek, door bijvoorbeeld steun te verlenen tot aan de maximale grens van 60 maanden (Indiana b.v. betaalt maar 24 maanden) en aan alle daklozen een onderkomen ter beschikking te stellen. Burgemeester Giuliani (1994-2001) stond er echter op, de toekenning van openbare middelen te koppelen aan het aanvaarden van een arbeidsplaats. De harde koers van Giuliani werd door zijn opvolger Bloomberg overgenomen. Zelfs alleenstaande moeders met meerdere kinderen moeten in New York werken, om sociale bijstand te kunnen genieten. Wie geen privé-werkgever vindt, krijgt van de stad in het kader van de Work Experience Programs lageloonjobs bij de openbare diensten of bij organisaties van openbaar nut. Het doel van deze maatregelen is hen naar een normale tewerkstelling te begeleiden.

Het inkomen van alle sociale bijstandstrekkers ligt ver beneden de armoedegrens. Het is bedenkelijk, dat vijf jaar na de invoering van de nieuwe regels in New York City, voor het eerst 36 000 armen, hun TANF-tijdslimiet van vijf jaar bereikt hebben. Deze mensen, waarvan het aantal logischerwijze elke maand stijgt, kunnen geen aanspraak meer maken op verdere openbare steun; zij zijn aangewezen op de hulp van privé- en kerkelijke sociale organisaties.

7.2.3 Working Poor

De nieuwe sociale politiek heeft het aantal bijstandstrekkers verminderd, maar niet de armoede. De voormalige bijstandstrekkers krijgen meestal slechts het door de staat vastgelegde minimumloon van 5,15 USD. Activiteiten, waarin fooien betaald worden, krijgen nog minder. Het minimumloon werd in de USA ingevoerd in 1938, maar werd niet altijd helemaal aangepast aan het inflatiecijfer, d.w.z. de verloning van de laagste inkomensgroepen is in de loop van de jaren relatief gedaald. Zelfs wie het hele jaar werkt, krijgt een inkomen dat lager ligt dan de armoedegrens. Deze tewerkgestelden worden de "working poor" genoemd. De lonen van veel werknemers zijn onvoldoende om te overleven. De sociale hervorming van 1996 heeft noch de armoede van kinderen, noch die van alleenstaande moeders kunnen lenigen. In geen enkel ander industrieland leven zo veel kinderen in armoede als in de USA.

Sociale organisaties eisen de invoering van een z.g. "living wage" (leefloon), d.w.z. een loon, dat het overleven reëel waarborgt. Het aantal van degenen die dit loon in New York niet krijgen, is in de voorbije 20 jaar gestegen van 15,1% (1979-80) naar 19,6% (2000-01). De levensvoorwaarden van veel werknemers zijn er dus op achteruitgegaan. Als alleenstaande moeders gedwongen worden te werken, dan zou het ook moeten gegarandeerd zijn, dat zij hun kinderen niet in armoede moeten opvoeden. Pas bij een living wage van 8,10 USD, een 35-urige werkweek en 52 werkweken per jaar zou een jaarlijks inkomen van 14 742 USD bereikt worden. Bij dit loon zou het inkomen van een alleenstaande vrouw met twee kinderen net boven de voor haar geval bepaalde armoedegrens van 14 269 USD liggen.

7.2.4 De arbeidsmarkt

Vooral in de tweede helft van de jaren 1990 is het aantal tewerkgestelden in New York sterk gestegen, maar de langetermijntrends op de arbeidsmarkt hebben een negatief effect gehad op de laagste inkomensgroepen (Tabel). In de industrie daalt het aantal

werknemers sinds 33 jaar. Het was precies de industrie die vroeger aan veel New Yorkers een vast werk met een gemiddeld inkomen bood, en niet het minst omdat de vakbondsorganisaties in de industrie sterk stonden. De achteruitgang van de tewerkstelling in de industrie bleef natuurlijk niet beperkt tot New York, maar toch gingen hier zes maal meer banen in deze sector verloren dan gemiddeld in het hele land.

Tabel Tewerkgestelden in New York City volgens bedrijfssector in 1980 en 2001

sector	1980		2001	
	absoluut	%	absoluut	%
Bouw	76 800	2,3	123 377	3,3
Industrie	495 700	15,0	229 300	6,2
TCPU. (transport, communicatie, subway,...)	257 000	7,8	211 600	5,7
Groot- en kleinhandel	612	18,6	634 100	17,1
FIRE (finance, insurances, Real Estate)	800 448 100	13,6	483 000	13,1
Overige privé-diensten	894 400	27,1	489 700	40,3
Openbare diensten	516 800	15,6	530 923	14,3
Totaal	3 301 600	100,0	3 702 000	100,0

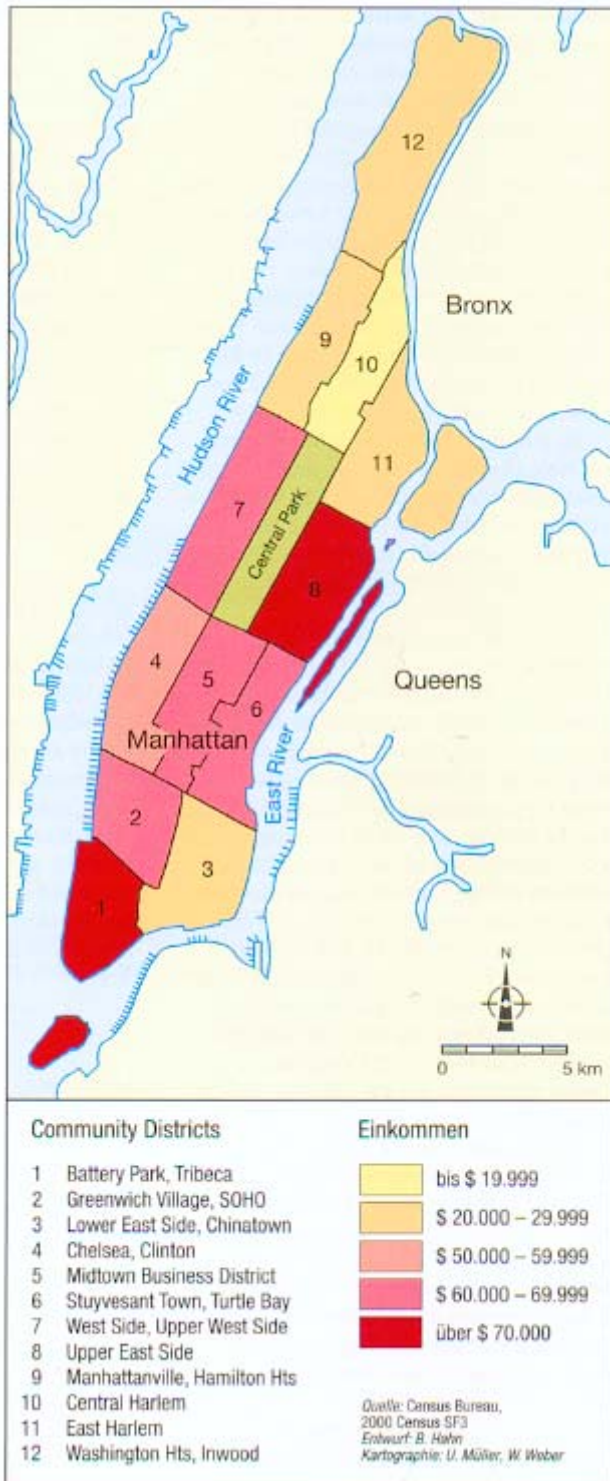
In tegenstelling daarmee zijn de arbeidsplaatsen in de dienstverlening sterk toegenomen; maar daarbij moet een ernstig onderscheid gemaakt worden. Terwijl in de jaren 1990 de salarissen in het hogere management de hoogte in schoten, vormde er zich een uitgebreid leger van slecht betaalde diensten (b.v. schoonmaakdiensten, bewaking, kelners). In de sector financiën en immobiëlen werd er in New York op het einde van de jaren 1990 wel zeer veel verdiend, maar dit hing sterk af van de geglobaliseerde economie. Alleen al in 2001 heeft de FIRE-sector (Finance, Insurance, Real Estate) 7 400 arbeidsplaatsen verloren. De afbouw van de arbeidsplaatsen in deze sector heeft ook gevolgen voor de slechter betaalde activiteiten en heeft een neerwaartse spiraal op gang gebracht.

7.2.5 Inkomensongelijkheden

Niet alleen liggen de salarissen steeds meer uit elkaar, maar daar komt nog bij dat belastingsverminderingen meermaals de welstellenden bevoordeeld hebben. De inkomensdispariteit in de USA is dus in de voorbije 20 jaar groter geworden. Het gemiddelde inkomen van het laagste vijfde van de Amerikanen is van 1980 tot 1999 slechts gestegen met 8,2% naar 22 826 USD, terwijl de hoogste 5% een stijging vertoonde met 39,5% naar 155 040 USD. Ook de middelbare inkomensgroepen hebben verliezen geleden. De hoogste 20% hadden in 1999 een aandeel van 47,2% in het totale inkomen van alle Amerikanen, terwijl de laagste 20% maar over 4,3% beschikten.

In de Amerikaanse steden worden de inkomensdispariteiten op kleine schaal weerspiegeld. Dit geldt in het bijzonder voor Manhattan, waar veel van de armste, maar

in ieder geval de rijkste New Yorkers wonen. In Manhattan kwam in 1999 het hoogste gemiddeld gezinsinkomen (79 475 USD) voor op de zuidspits van het eiland (Battery City en Tribeca), waar echter slechts 16 342 gezinnen woonden. In de Upper East Side (124 490 gezinnen) werd met een cijfer van 74 130 US USD een bijna even hoge waarde bereikt. Eén gezin op zes had hier zelfs een inkomen van meer dan 200 000 USD. In Central Harlem (45 652 gezinnen) bedroeg het gemiddelde gezinsinkomen daarentegen slechts 19 920 USD. Nog wat lager was het in drie community districts van de Bronx en in één van Brooklyn. Het valt op, dat in de community districts op Manhattan de gezinsinkomens ofwel zeer hoog ofwel zeer laag zijn. De middelste inkomensgroepen ontbreken hier volledig. Deze vindt men hoofdzakelijk in Queens en in delen van Brooklyn, terwijl de arme gezinnen in de Bronx geconcentreerd zijn.

Het gezinsinkomen in Manhattan in 1999

7.2.6 Woningnood en daklozen

Arme mensen hebben maar een beperkte toegang tot onderwijs, voedsel, gezondheidszorg en andere infra-structuurinstellingen. Bijzonder markant en statistisch goed aantoonbaar is hun slechte huisvesting. In New York is er reeds decennia lang een tekort aan woningen, waardoor de prijzen de hoogte ingegaagd worden. De woningmarkt van de stad is ingewikkeld. Verscheidene vormen van huurwetgeving hebben de

woningbouw oninteressant gemaakt voor investeerders; daardoor bleef deze gedurende decennia beperkt tot een minimum. Veel huurprijzen zijn wel officieel laag, maar de woningen worden vaak onderhands verder verhuurd en zijn niet beschikbaar voor sociaal zwakken. Vooral de armen betalen een hoog aandeel van hun inkomen aan huur. Volgens schattingen geven 80% van de gezinnen, die TANF-bijstand krijgen, gemiddeld 58% van hun inkomen uit aan huur.

Het is positief, dat er in New York ca. 182 000 sociale woningen zijn; dit is veel meer dan in welke andere Amerikaanse stad ook. Maar sinds president Reagan in de jaren 1980 de middelen voor de openbare woningbouw volledig geschrapt heeft, werden er in New York nog nauwelijks sociale woningen gebouwd. Hoewel de bevolking van New York in de jaren 1990 met ca. 800 000 mensen gestegen is, werden in heel dit decennium maar 83 000 woningen gebouwd. De toegang tot huisvesting is voor de armen dus duidelijk slechter geworden; in 1999 stonden er 120 000 gezinnen op de wachtlijst voor een sociale woning. Van deze gezinnen woonden er veel in totaal ondermaatse omstandigheden bij vrienden of bekenden; ofwel waren zij dakloos. Na de terroristische aanslag in september 2001 zijn de woningprijzen in New York sterk gedaald. De huurprijs voor woningen op de vrije markt, die zich bevonden tussen Houston en 96th street, is met 18% gedaald, in Battery Park City zelfs met 30%. Maar deze daling is alleen het gevolg van de verminderde huurprijzen in het hoogste prijssegment. Een studio in 8th street, die vroeger voor 1 800 USD verhuurd werd, kostte eind 2001 nog slechts 1 450 USD, en de huur voor een luxe-appartement met vier slaapkamers in Riverside Drive daalde van 14 000 USD naar 8 900 USD per maand. Voor de armen maakt dit geen verschil. De huur van een woning met maar één slaapkamer in een veilige buurt kost in Manhattan nog steeds 2 000 USD (eenvoudige inrichting) of 4 000 USD (luxueuze inrichting).

De inspanningen, die New York zich getroost voor de daklozen, zijn in vergelijking met die in andere Amerikaanse steden voorbeeldig. Sinds 1981 is de stad juridisch verplicht aan alle daklozen een onderkomen ter beschikking te stellen. Het in 1993 gestichte Department of Homeless Services (DHS) is de enige instantie in de USA, die zich uitsluitend bezighoudt met de problemen van daklozen. In de tweede helft van de jaren 1990 werd een privatisering op gang gebracht van de Shelters (daklozenverblijven) en hun aantal verminderd, aangezien het aantal daklozen daalde. Op het einde van het decennium bezat de stad nog 15 shelters, terwijl meer dan 100 andere geleid werden door verscheidene organisaties van openbaar nut.

Wegens de stijgende armoede is vooral het aantal dakloze gezinnen in New York City in de jongste tijd toegenomen. In 2001 leefden gemiddeld 5 563 gezinnen (in 1998: 4 508) gezinnen in de shelters. Het zijn bijna uitsluitend gezinnen met een vrouwelijk gezinshoofd. Tot deze groep hoorden in totaal 18 271 personen, onder wie 8 088 volwassenen en 10 183 kinderen. Daar bovenop huisvestten de shelters in 2001 jaarlijks gemiddeld 7 187 alleenstaanden (in 1998: 6 996), onder wie 5 547 mannen waren en 1 640 vrouwen. Zwart en hispanics zijn in de shelters oververtegenwoordigd.

Sinds 2001 zijn de cijfers nog gestegen. In november 2002 raakte bekend, dat dagelijks gemiddeld 37 000 New Yorkers in shelters overnachtten, meer dan ooit tevoren. Wie in de shelters woont, is ofwel werkloos of verdient zeer weinig. Zowat de helft van de volwassenen zijn beroepsactief, maar verdienen gemiddeld 200 USD per week, veel te weinig om in New York een woning te betalen. In 2000 verbleven gezinnen gemiddeld negen maanden in de shelters, voor eenderde van hen was het niet hun eerste verblijf.

Er zijn maar zeer grove en zeer uiteenlopende schattingen over het aantal daklozen dat constant op straat leeft. De stad New York is er echter trots op, dat alle gezinnen in shelters ondergebracht worden en er geen kinderen op straat leven.

7.2.7 Vooruitzichten

De evolutie van de arbeidsmarkt geeft aan, dat het aantal in armoede levende New Yorkers verder zal stijgen. Ook doet het stijgende aantal New Yorkers, dat hun recht op sociale bijstand na vijf jaar verliezen, een stijging van de armoede vrezen. Steeds meer

mensen zullen niet meer kunnen ontsnappen aan de kringloop van de armoede. Dit is nog nooit gemakkelijk geweest.

Het bestaan van de armoede wordt in de Amerikaanse samenleving in toenemende mate verdrongen. Zij die in de late jaren 1990 rijkdommen opgestapeld hebben, nemen de bestaande armoede nauwelijks waar, want zij hebben alleen omgang met mensen zoals zichzelf. Zowel de staat als de welstellenden hebben zich onttrokken aan hun sociale verantwoordelijkheid en de armen zijn de "invisible poor" geworden.

Bronnen

- **Barbara Hahn, Armoede en daklozen , Geographische Rundschau oktober 2003** Vertaling: Jos De Rudder
- US Census 2000
- American Communities Survey, 2006, 2007, 2008, 2009
- Wikipedia

New York's Homeless Crisis Just Gets Worse

www.nbcnewyork.com Oct, 19, 2009 Gabe Pressman

Homelessness -- it's the problem that simply doesn't go away and, tragically, thousands of children are among the victims. The current statistics are grim. Homelessness is at a record high: **more than 39,000 people, including 16,500 children**, sleeping in our municipal shelters every night. And it's going to get worse. [Mary Brosnahan](#) tells me "Families are bounced from shelter to shelter every night and the city administration has a complete blind spot on this issue."

But the situation for homeless single adults is as bad as it is for families. For these lonely people who roam the streets, sleep on church steps and grates and ride the subways before they desperately seek shelter, it is horrendous.

During the present decade homelessness has reached the highest levels since the [Great Depression](#). In editorial opinions, both the Daily News and the Times have warned that the homeless crisis is getting worse and needs urgent attention.

[New York City](#) has a tradition of charity and compassion. In keeping with that tradition, there has to be a fundamental change in government policy to help those desperately in need of help.

New York te duur voor middenklasse 7 februari 2009, [Harrie van Veen](#) NLNY.nl

De middenklasse vertrekt steeds vaker uit New York omdat de stad te duur is geworden. Dat blijkt uit een rapport van het [Center for an Urban Future](#). Volgens de denktank voor stedelijke ontwikkeling hebben de afgelopen jaren 150.000 middenklasse-huishoudens New York de rug toegekeerd, omdat zij de huur en de rekeningen niet meer konden betalen. Dat aantal groeit nog steeds.

Volgens het Center for an Urban Future betalen gezinnen in New York véél meer voor huur, elektriciteit, telefoon, verwarming, boodschappen, eigenlijk alles, dan elders in de VS. Vooral de huur ('yoy pay to stay') is een groot probleem. De huur in New York ligt 53 procent hoger dan in San Francisco, dat op de tweede plaats staat op de lijst van steden met een hoge huur.

De definitie die het Center for an Urban Future hanteert voor de middenklasse is een huishouden dat genoeg geld heeft om comfortabel te leven (ziektekostenverzekering, computer, veilige buurt en één keer per jaar op vakantie). En het ziet er in de nabije toekomst niet best uit voor de middenklasse in New York. De banen die ooit mensen omhoog stuwden op de maatschappelijke ladder verdwijnen. De banen die overblijven, leveren niet genoeg op om aangenaam te leven in New York.

Wat overblijft in vooral Manhattan zijn rijken, armen, immigranten en jongeren, waarschuwt het rapport. Tenzij we manieren vinden om deze trend om te keren, zal het New York van de 21ste eeuw een stad worden van rijken, armen, immigranten en een nomadische populatie van jongeren die de stad verlaten zodra ze dertig worden en gezinnen stichten. Zo'n bevolking kan de stad in leven houden als 'luxury city', maar het is een verraad aan de erfenis van de stad als een plaats voor aspiraties. Verder kan een New York dat ontdaan is van een middenklasse onmogelijk een gediversifiëerde economie in stand houden, hetgeen met het oog op de huidige economische recessie van groter belang is dan ooit.
